ORATIO ANNIVERSARIA

In THEATRO

COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIUM

EX

HARVÆI INSTITUTO

Habita Die xviii OCTOBRIS, 1746.

LONDINI,
Proſtant venales apud J. WHISTON in *Fleetſtreet.*
MDCCXLVI.

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b30781589_0002

VIRO DIGNISSIMO

RICHARDO TYSON M. D.

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIUM

PRÆSIDI

ET

SOCIIS ORNATISSIMIS

De Re Medicâ optime Merentibus

HANC ORATIUNCULAM

ILLORUM JUSSU EDITAM

D. D. D.

GULIELMUS BATTIE.

ORATIO

ANNIVERSARIA

In Theatro

Collegii Regalis Medicorum Londinenſium, &c.

QUONAM fato noſtro, Socii dilectiſſimi, contigiſſe dicam, quod Ars Medica, humano generi certe utiliſſima, & per tot retro ſecula a viris ingenio præſtantiſſimis ſedulo exculta, adeo parum interea profecerit, & tam exigua porro acceperit ſtabilitatis ſuæ præſidia? Quod cæteræ quidem Scientiæ ad ſummum fere gloriæ

 faſti-

faſtigium fuerint provectæ: dum interim huic noſtræ fatalis quædam inciderit calamitas, ut ſimul cum popularium ſalute Medicorum quoque fama haud leviter laboraſſe videretur? Principia ſua Phyſici ac demonſtrationes jactitant communi ſuffragio comprobatas: At in re Medicâ facilis admodum diſſenſio; at dubitatio frequens; at ita lubrica fere omnia, ut, quamcunque medendi rationem ſectemur, utcunque perſpecta videatur Morbi indoles, in remediis tamen adhibendis, ſi id quod verum ſit fateamur, ſpè noſtrâ ſæpiſſime excidamus: Nec tam dextro pede inceptum peragamus iter, ut nunquam nos fallat error indeprênſus, &, prô dolor! irremeabilis.

Abſit vero ut id mali, quodcunque ſit, neceſſitati cuidam aut ſummo bonorum omnium Donatori tribuatur. Si forte

forte ſcientiarum flumina fuerint perturbata, impuritatem hancce non ab ipſo fonte, ſed ab importunis haurientium tumultibus derivari, cuinam Mortalium non ipſâ luce clarius innoteſcit? Hujuſce mali, perinde ac cæterorum omnium, a nobiſmet ipſis petenda eſt origo. Nos ipſi nobis deſumus: Et hoc, quicquid eſt, ſive infelicitatis ſive dedecoris, non tam Artis ipſius vitio quam Artificum pravitati unice debetur. Utque id quod res eſt eloquar, quæ duo utilitatibus publicis ſemper obſuerunt, eadem Medicinæ ſtudiis maximo fuerunt impedimento: Hinc lucri cupiditas inſatiabilis, illinc ingenii pervicax arrogantia.

Quippe neutiquam ſit diſſimulandum, quod olim inter innumeros Medicinæ Profeſſores non omnes quidem ita fuerint incorrupti, ut civium ſaluti

potius quam privato quæſtui faciundo conſuluerint. Si quos vero illius ſacris aſſiſtere ſcientiæ verus impulerit amor: iidem tamen, dum ſecretæ Deæ myſteria oculo minus verecundo rimari auderent, repentinâ obcæcatione correpti, temeritatis ſuæ pœnas luerunt: nec tam vera Naturæ oracula, quam ingenii laſcivientis figmenta reportârunt. Hinc adeo mille fraudes, & morborum mendaces hiſtoriæ; hinc Hypotheſium farrago multiplex. Dum Illi quidem, quibus fuit curarum inſtar omnium nummos undecunque corradere, id unice agerent ut populo placerent quas fecerint fabulæ: Hi vero ſibi potius quam populo placere ſtuderent, nec quidquam prius potiuſve haberent, quam ut ſectæ ſuæ famam quo jure quâve injuriâ amplificarent. Illi, inter vulgus harum rerum imperitiſſimum, inſcitiâ ſuâ prorſus contenti, nullas omnino colerent ar-

tes, niſi quæ idiotis ac mulierculis, unde fructus uberrimus, fucum facere eſſent paratiſſimæ: nihilque acrius caverent, quam ne ſcientiam indotatam amplexi & ſaperent ſimul & eſurirent: Hi, inter plaudentes ſectatores, errore ſuo felices, ultro citroque divagari contenderent potius, quam deſertâ grege in viam redire; ac nihil magis reformidarent, quam ne quâ amicorum curatione officioſâ inviti ſervarentur, & gloriolæ tam pretioſæ diſpendio tandem aliquando reſiperent.

Inde manca & imperfecta rei Medicæ diſciplina, dum ita obſuerit tum illorum improbitas tum horum dementia, quid miri ſi pennas nido majores vix extenderit, nec ulla fere poſt ipſum Hippocratem uſque ad ſeculum præteritum acceperit incrementa? Quippe, quæ homines improbiſſimos pœnarum terroribus

bus coerceret, deſiderabatur publica legum majeſtas. Quod ſi cordatiores quidam inanibus Syſtematicorum figmentis obviam irent, id ſtatim experiundo ſenſerunt, quod contra rapidum inſanientis Sapientiæ æſtum ibi omnis effuſus labor; nec huic morbo, pene dixerim, epidemico remedia afferre poſſet privati cujuſvis autoritas.

Quantæ igitur LINACRO noſtro, COLLEGII hujuſce fundatori, quantæ ſucceſſori ejus CAIO referendæ gratiæ? Qui pulchre gnari, quam inanis omnis niſi qui conjunctis viribus ſuſcipitur labor; e Medicorum grege delectos bonos quoſcunque in unam quaſi aciem cooptârunt, Regiſque ac Senatus præſidio inſtructos contra nocentium impetus turmatim oppoſuerunt. Qui Artem fœdo ſqualore obſitam, gravique Superſtitione oppreſſam, erectos in ſidera vultus tol-

lere

lere juſſerunt. Qui Palladium cælitus demiſſum, jam diu inter literarum monumenta aut incuriâ cuſtodum aut dolo malo ſepultum, tandem e ruderibus erutum, ſuis ſocio opere perpoliendum ornandumque commendârunt.

At quam arduus hic labor! Quam iniquum certamen! Quum non modo cum apertis adverſariis res agitur: Quum unicuique, qui in hanc arenam deſcenderit, & arrogantia & nequitia omnis ânimo radicitus evellenda: Et de ſeipſo prius, quam de hoſtibus exteris, reportanda ſit victoria. Verum enimvero, quanta quanta anteſignanis noſtris obſuerint impedimenta, ea tamen omnia tandem aliquando ſuperata eſſe gratulamur. Et, quæ bona privato cuique optanti nemo promittere auderet, en! illa obtulit ſociorum conjurata virtus.

Quod enim Legum ferrea vis extorquere nequit, obſequium iſtud lenibus imperiis ac facili momento elicit ſodalitas. Quippe naturam temperat, libidinem peccandi adimit, voluntati ipſi imperat bonorum hominum commercium: Quos, eadem velle, eadem cupere, eadem honeſta ſtudia perſequi, fraternitatis vinculo indiſſolubili conjunxerit. Hinc ergo merito gloriamur, quod longe ab hiſce ædibus exulent vultus ſeveri ac faſtu deridendo involuti; quod procul hinc temeraria præſagia, Coacorum oraculorum fidem audacter ementita; quod nulli ad ægrotantium lecta ſuſurri, nulli geſtus ſuſpitioſi, nullæ quæſtiones ſupervacuæ, nullæ miniſtrorum corruptelæ, nullæ nutricum, nullæ anilium amicorum blanditiæ, ac ſimulatâ humanitate plena colloquia. At ſincera omnia, at vota aperta, quum nulla omnino inter ſo-

cios

cios contentio, niſi ea quæ ſit amiciſſima, niſi ea quæ in ſalutem civium unice conſpiret. Si quis vero Hypotheſeos ſpecioſæ novitate ductus, ſi quis iniquo conſilio per Arcana quæſtum facere fuerit aggreſſus; iidem illi tamen, ubi primum intra hæcce pomœria recepti in albo Sociorum nomina conſcripſerint, neſcio quo incantamento deleniti, ſuique illico diſſimiles facti, nec caſtra audent deſerere, nec ultra præſcriptum ordinem evagari. Ergo ſorte communi jam contenti, quidlibet impotentes ſperare deſinunt, nec illibatam amplius ſanitatem, nec malorum immedicabilium ſpecioſa venditant remedia: Ergo ſe Mortales eſſe tandem aliquando moniti agnoſcunt, non vitæ neciſque arbitros, non rarâ Artis Medicæ ſcientiâ, verum ſtupore vulgi factos nobiles.

Mira res profecto, quam inſuperabilis ſit pudor ; quanto ad regendos homines ſit metu præſtantior. Miranda magis tamen, quantum ad acuenda ingenia, quantum ad vim inſitam promovendam conferat ſtudiorum libera ac fida communicatio. Dolendum ſane, quod vitæ ſumma brevis noſmet præcipue ſpem vetet inchoare longam : Quod ne uni quidem Theoremati Medico ſtabiliendo par ſit labor privati cujusvis intenſiſſimus, & inter lucubrationes ad extremam uſque ſenectutem provecta ætas. Quum tamen ita bene ordinata ſit Reipub. noſtræ politia, quum ita ſit cautum, ut nihil falſi quis ſimulet, nihil diſſimulet quod ſit compertum, ſed ſtudiorum fructus ſuorum unuſquiſque in commune palam conferat : Tandem, velut radiis ſolaribus in unum focum collectis, is accenſus

eſt ſplendor, ut, pace tuâ Coe ſenex, pace tuâ Boerhaavie, pace tuâ Germaniæ grande decus Hoffmanne, ad erroris nebulas diſcutiendas, ad Artis Medicæ dignitatem plus contulerit hæcce noſtra civitas, quam univerſi quidem, quos aut a mundi uſque incunabulis merito jactitaverit Antiquitas, aut hodierna ingeniorum feraciſſima ætas protulerit.

Teſtor ſagaciſſimum Radclivii noſtri ingenium, qui expertus quid proprio Marte valeret humani corporis fabrica; quam ſatis illa ad acuta morborum expedienda per ſe ſit efficax: Ipſos febriles motus, atque hæc tanta certamina oculo immoto toties ſpectavit: Nec metu ſtatim præcipiti perculſus aut animum ideo prorſus abjecit, aut damnoſa quævis temere ar-

ripuit ſubſidia. Illi ergo ſingularis ac propria laus, quod, cum Naturam operi ſuo intentam agnoverit, importunam Artis ſedulitatem noluerit interponere: Quod primus medicamentorum pompam ſpernere ſit auſus; quod denique agendo nihil ſæpe ſæpius omne tulerit punctum, & ægrorum res curatione nimiâ pene conclamatas cunctando in integrum reſtituerit.

Teſtor tuos aphoriſmos, Practicorum ductor egregie, SYDENHAME. Qui morborum hiſtorias adeo graphice propoſuiſti, ut tota malorum cohors votivâ quaſi tabulâ pateat deſcripta. Qui, cum veritati unice ſtuderes, nihil præ pudore malo reticuiſti, quin eventum curationis tuæ, qualiſcunque is fuerit, candide ſis profeſſus, nec juvantia modo, ſed etiam lædentia palam feceris. Quippe officio potius quam famæ conſuluiſti

tuæ;

tuæ ; & ſaluti civium poſthabita eſt glo-
riolæ aucupatio.

Teſtor te, JOHANNES FREINDE, Me-
dicinæ Græcæ inſtaurator. Teſtor te,
magni nominis umbra, mente captorum
certa ſalus, HALÆE. Teſtor mille illu-
ſtres animas, quarum virtutibus recen-
ſendis longiſſima vix ſufficeret dies. Quid
enim LOWERUM, quid GLISSONIUM,
quid WHARTONUM, quid TYSONI, quid
amatum PELLETTI nomen, quid cæ-
tera civitatis noſtræ lumina comme-
morem ; cum cœlo hoc affulſerit HAR-
VÆUM Sidus, omneſque Stellas præſtinx-
erit, exortus uti æthereus Sol ?

Qui dies nobis quidem jure ſolennis,
natalique proprio ſanctior habendus. Ex
hac enim auſpicatiſſimâ luce fluentes
annos ordinat Medicina Rationalis. Quæ
jam primum ultra Conjecturæ, ultra

Empiriæ limites vexillum victrix cœpit portare, & commentis Philoſophiæ deletis Naturæ judicia firmavit.

Tuis enim oculis, caſtiſſime Sacerdos, vera in conſpectum patuit Dea. Tibi primo conceſſum ea myſteria rimari, quæ ante te nemo Mortalium illæſo vultu inſpicere eſt aggreſſus. Optandum ſane, quod mechanica corporis humani fabrica Medentibus æque innoteſcat, ac ſunt Mathematicis perſpectæ figurarum ac numerorum proprietates. At Scientia Mathematica, ingenii ſoboles, ab hominum arbitrio omnino pendet: Ars vero Medica e rebus ipſis ab imperio noſtro longe remotis, ab experimentis, quæ ſe nec fingi nec ad lubitum flecti patiuntur, magnâ ex parte reſtat adhuc petenda. Et tamen, quod non omnia ſint incerta, quod veris quibuſdam & inconcuſſis prin-

cipiis tandem aucti ſimus, tuo unice ingenio acceptum referimus. Nec vana ſpes, quod tuis auſpiciis tam proſpere inchoatum ſit, id opus tandem aliquando ſuis numeris ita fore abſolutum, ut a priori conceſſum fuerit proſpicere, quæ ſit vera morbi indoles, & qualis potiſſimum adhiberi debeat medendi ratio. Adſit modo nobis inſignis illa animi tui moderatio. Te ducem ſequuti, nec omnia nec nihil nobis arrogemus; nec, quia pauca quædam ſint comperta, ideo univerſa captui noſtro ſubjecta eſſe temere opinemur; nec, quia omnia non ſint comperta, rejectis iis quæ ſcire datur, ad Empiricorum agmen perverſi redeamus.

Dum vero florentiſſimam hancce coronam, dum illa inſignia lætus intueor, fas omnia fauſta augurari, fas omnia

omnia bona dicere, & tuas, magne Pater, laudare fortunas, cui viventi nulla gloriæ, nulla felicitatis pars defuit; cui morienti nihil ſupererat exoptandum, quam ut tam præclaros virtutum tuarum hæredes relinqueres.

Magnæ quidem illæ, ac per totum terrarum orbem merito decantatæ. Quippe nec gloriæ tuæ nec benevolentiæ pene divinæ ullus unquam obſtiterit terminus: Tuaque innumera beneficia humano generi, ſic enim voluiſti, fuerint communia. Nos præterea tamen quam maxime allicit amor tuus privatus, erga haſce ædes pluſquam paternus. Quod noſter fueris, quod nos patrimonio vivus locupletâris tuo; quod haſce amoris menſas ipſe comeſſator inſtruxeris, quod fraternæ charitatis pocula ipſe propinaveris; quod ſolennem

ſolennem virorum de Re Medicâ bene meritorum commemorationem inſtitueris, eo nimirum conſilio, ut egregiis hiſce ductoribus incitati ad eundem virtutis apicem anhelaremus: Quod tot tantiſque patronis tutelam noſtri exemplo commendaveris tuo; quod HAMÆUM ante omnes fulgore tam illuſtri provocaveris, ut in eodem ille gloriæ curriculo tecum amiciſſime concertaret, ac, ne quid detrimenti caperet hæcce LINACRI Reſpublica, tam re quam ſaniſſimis proſpiceret conſiliis: Hæc nobis quidem propria ſunt munera: Hæc domeſtici amoris teſtimonia: Hæc nos fecerunt tuos. Ut, quum cæteri quidem omnes teque ac tua facta inſigni admiratione attoniti ſpectent, nos tibi cognatione quâdam & arctiſſimo pietatis inſuper vinculo in æternum aſtringamur: Ut, (*Annalium*

D *Romanorum*

Romanorum Scriptoris ad exemplar) tanti parentis memoriam veneremur, ut omnia dicta factaque tua nobiſcum revolvamus; famamque ac figuram animi tui magis quam corporis complectamur: Non quia intercedendum imaginibus quæ marmore aut ære finguntur: Non quia Viri illuſtriſſimi, tuorum meritorum feliciter æmuli, pietatem non quam maxime laudandam eſſe putem, quæ Senis octogenarii effigiem convivis ſuis aſpectandam proſtare voluit: Sed, ut vultus hominum, ita ſimulachra vultûs imbecilla ac mortalia ſunt: Forma mentis æterna, quam tenere & exprimere, non per alienam materiam & artem, ſed noſtris ipſi moribus poſſimus.

Proinde, Viri ornatiſſimi, Præſidis optimi auſpiciis firmati, pergite hanc

HARVÆI

HARVÆI domum, tantique nominis famam inviolatam tueri. Exulent hiſce ædibus opinionum commenta quæcunque, & remediorum inutilium moles oneroſa. Pergite Medicinam Rationalem argumentorum præſidio inſuperabili ſtabilire, & experimentorum fidiſſimis illuſtrare teſtimoniis. Cautum ſit ne quis Syſtematicus, ne quis Empiricus, niſi poſitis in ipſo veſtibulo novus exuviis, intra hoſce parietes intromittatur. Ea vero præcipua cura ſit, ne horum hominum congreſſibus dignitas veſtra contaminetur: Nec ulla vos moveat ſolicitatio, nullum ita vos corrumpat pretium, ut cum homicidis conſilia libere communicetis.

Vos, reliqui Auditores, quos æquis hic adeſſe animis nullus dubito, cœptis hiſce noſtris in ſalutem veſtram deſti-

natis

natis benigni ſavete. Hoc enim opus, hoc ſtudium parvi properamus & ampli, ut patriæ, ut humano generi chari vivamus: Ampliſſimam mercedem aſſecuturi, ſi civium noſtrorum ægritudinibus ſubvenerimus. Si quid labor aſſiduus evicerit, quod miſeris Mortalibus in ſolamen tranſeat, illud ſerio triumphaturi.

F I N I S.

BOOKS printed for JOHN WHISTON *in* Fleetſtreet.

FOLIO.

I. THE Works of *John Locke*, Eſq. 3 vol. The fourth Edition, correctly and beautifully printed on a fine Paper. Price 3 l.

N. B. Mr. *Locke*'s poſthumous Pieces, which were publiſhed by Mr. *Des Maizeaux*, in 8vo. containing his Letters to Mr. *Collins*, &c. are now printed in the ſame Size and Manner as this folio Edition. Price 5 s.

II. Original Letters and Papers of State addreſſed to *Oliver Cromwell*, concerning the Affairs of *Great Britain* and *Ireland*, from 1649 to 1658; found among the Collections of Mr. *John Milton*, conſiſting of,

1. Letters to *Oliver Cromwell* from eminent Perſons.

2. Letters of Intelligence, and divers intercepted Letters from the Royaliſts.

3. Remarkable Schemes offered to *Oliver Cromwell*: Now firſt publiſhed from the original Manuſcripts.

N. B. None of theſe *Letters or Papers* are printed in *Ruſhworth*'s or *Thurloe*'s Collections, to either of which they are a proper Supplement. Price 8 s. in Sheets, or 10 s. 6 d. bound, *In one Volume.*

III. A new and beautiful Edition of the Works of *William Chillingworth*, M. A. containing his Religion of Proteſtants, a ſafe Way to Salvation, with all his Sermons and miſcellaneous Tracts; alſo the Author's Life and Letters now firſt added. Price 16 s. bound.

IV. Antiquitates Aſiaticæ Chriſtianam Æram antecedentes, ex Monumentis Græcis deſcriptæ, Latine verſæ, Notiſque & Commentariis illuſtratæ; accedit Monumentum Ancyranum. Ab *Edmundo Chiſhull*, S. T. B. Nummis & Figuris æneis ornatæ. Price 18 s. ſewed.

QUARTO.

V. Dr. *Short*'s natural and experimental Hiſtory of the Mineral Waters and Foſſils in ſeventeen Northern Counties

Counties of *England* ; their ſeveral Qualities, Uſes, and Virtues in curing Diſeaſes ; wherein particularly the Scarborough, Holt, Aſtrop, Latham and Cheltenham Spaws are examined and accurately treated of. Two Volumes, Price 16 s.

VI. A compleat Syſtem of Surgery in three Parts. 1. Of Wounds, Fractures, Luxations, Tumours, and Ulcers of all kinds. 2. The ſeveral Operations for all Parts of the Body directed. 3. The Bandages ſuitable to all Operations exactly deſcribed. With an Introduction containing the Nature, Origin, Progreſs, and Improvement of Surgery. Being a Work of thirty Years Experience. By *Lawrence Heiſter*, M. D. The whole Work illuſtrated with thirty-eight Copper-Plates. In one large Volume. Price 1 l. 1 s.

O C T A V O.

VII. Hippocrates Contractus ; in quo, magni Hippocratis Opera omnia, in brevem Epitomen ſumma Diligentia redacta habentur. Studio & Curâ *Thomæ Burnet*, M. D. Medici Regii, & Coll. Regii Medic. Edinburgenſis Socii. Editio altera longè emendatior & elegantior. In a neat Pocket Volume. Price bound 3 s.

ORATIO

EX HARVEII INSTITUTO

HABITA IN THEATRO

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS,

OCTOB. 19. MDCCLXI,

A GEORGIO BAKER, M. D.

COLL. REGAL. MED. LOND. ET COLL. REGAL. CANTAB. SOC.

Calci Orationis accedit Commentarius quidam de JOANNE CAIO, Anatomiæ Conditore apud Noſtrates.

LONDINI,

Apud J. WHISTON & B. WHITE.

MDCCLXI.

VIRO PLURIMUM COLENDO,

COLLEGII MEDICORUM PRÆSIDI,

THOMÆ REEVE;

ET

SOCIIS EJUSDEM ORNATISSIMIS,

HAC ORATIONE,

IPSORUM JUSSU HABITA ET IN PUBLICUM EMISSA,

AMOREM SUUM ET OBSERVANTIAM

TESTARI VOLUIT

GEORGIUS BAKER.

ORATIO HARVEIANA.

SI qui ſunt, qui Oratores veſtros, in hac ſolenni ſua laudatione, de Re Medica gloriosius paulo prædicare, & magnifice magis quam vere ſolitos loqui arbitrentur, næ illi tum virtutes & merita veſtra parum habent perſpecta, tum etiam de antiquiſſimæ præſtantiſſimæque Artis auctoritate atque gloria perperam & maligne judicant. Si enim vilioris æſtimanda ſit Medicina, quod terminos quoſdam, a Natura ſibi præfinitos, pudenter agnoſcat; ſi Medicis jure vitio vertendum, quod Artem exerceant mancam atque debilem, quæ conjectura nititur, & in opinionum levitate verſatur; valeant itaque omnes fere, quotquot honeſtas Artes Homini aut Fors objecerit, aut diu multumque meditando patiens extuderit labor. Probe norunt Sapientiæ omnis reconditioris conſulti, quam immenſum ſit illud, quam infinitum quod neſciunt; quot Re-

giones in omni reſtent Scientia aut omnino incognitæ, aut nondum ſatis exploratæ. Eas vero omnes, qua licet, diligenti ſtudio atque labore diſquirere, perluſtrare; in abditos rerum receſſus, Natura Duce, penetrare; Opes inde undique conquiſitas accumulare, congerere, & ad ſublevandam vitæ mortalis imbecillitatem ac miſeriam adhibere atque convertere; (id quod Anteceſſores veſtri ſumma cum laude ſua fecerunt, Voſque ipſi ſedulo facitis) id demum humano ingenio, ſolertiæ, induſtriæ, benevolentiæ palmarium, ea veſtra præcipua eſt laus. Suus autem Artique ipſi & vobis ſalvus conſtabit honos, ſi unicum appellem hodiernæ celebritatis Auctorem atque Patronum, Medicinæ omnis ſanioris Conditorem Statoremque HARVEIUM: Plurimum enim vobis, ex veſtra cum tanto Viro cognatione, & pretii & amplitudinis accreſcere, teſtor illa ejus de revolubili ſanguinis curſu atque recurſu præclara Reperta; Teſtor hanc, quam famæ ejus faventem adeſſe video, doctiſſimorum Hoſpitum frequentiam; Teſtor denique hos ipſos parietes, quibus ille decus & ſtabilitatem addidit, quos Ære ſuo amplificatos æternitati conſecravit, qui

laudibus

laudibus viciſſim Ejus honeſtiſſimis in æternum reſonabunt.

Bene quidem ac ſapienter, Auditores, apud Romanos in more poſitum fuit atque inſtitutum, ut Nobilis cujuſque familiæ imagines in ipſo Domus atrio collocatæ proſtarent; ea nimirum mente atque conſilio, ut Virtus, domeſticis commendata exemplis, tum majorem amorem excitaret ſui, tum Poſteritati etiam admoveret acriores quoſdam aculeos ad imitandum. Noſtrum eſt hodie, non ingenii, non eloquentiæ inceptum, ſed Officii, ſed Pietatis, Nobiliſſimæ Familiæ veſtræ tanquam imagines ob oculos proponere: Neque ſane verendum, ne commemoratio hæc quaſi exprobratio aliqua haberi poſſit, cum apud Eos prolaturus ſim, qui & alieno fulgore ſplendent, & ſuo; qui, etſi ab iis originem ducant, de quibus vel degenerare aliquatenus liceret, incolumi gloria, eorum tamen veſtigia abunde implent, & laudes ſibi traditas cumulate reponunt.

Atque ut inde dicendo proficiſcamur, unde oritur Nobilitatis veſtræ principium, Ecquis uſ-

quam

quam eſt in univerſa Medicorum Gente, quin Virum illum, cujus conſiliis, ſapientia, legibus hanc optime & conſtitutam & moratam eſſe Civitatem gloriamur, tanquam aliquem Medicinæ præſidentem Deum, ſuſpicere ſoleat ac venerari? Ecquis, qui ſinceris Scientiæ Cognitioniſque fontibus vel prima labra admovit, quin ex animo honoratum LINACRI nomen ſalutare geſtiat, & reviviſcentium ſimul literarum auſpicia ſibi gratulari? Contemplemini enim animo, natum ante LINACRUM, ſacra illa Doctrinæ omnis Lux quam aut prorſus jaceret extincta, aut, ſi crepuſcula quædam, maligna illa atque incerta, & quaſi ſublustrem caliginem hinc inde ſpargeret. Recognoſcite Eccleſiam adeo non, quod decuit, antiqua Sapientia venerabilem, ut ne erubeſceret illa quidem Sapientiam omnino omnem neſcire ſimul & contemnere. Academiam videtis adeo ſui diſſimilem, ut Athenas profecto aliquis ipſis in Athenis fruſtra quæſiverit. Pro Scientia philoſophandi, quæ principatum ibi quendam jure ſuo obtinet, dominabantur Monſtra viſu fœda, Error, Ignorantia, & Somnus. Si quid in Medicina noſtra certi eſſet & explorati, id omne a Græco quidem

quidem fonte deductum, at in areſcentes Arabum rivulos diſpertitum, non, niſi ex lutulentis eorum verſionibus, cum nauſea quadam tollendum erat atque hauriendum. Jacebat Ars, Vitæ humanæ Præſes, horrida & inculta, & tanquam ſordidiſſimus aliquis atque illiberalis quæſtus, ad tabernas & Officinas amandabatur; nec cuiquam, Medicum ſe profeſſuro, aliud datum erat negotii, niſi ut fieret bene & gnaviter impudens.

Quæ cum ita eſſent, an fortunam LINACRI miſeram ac miſerandam putem, eo quod domi non haberet unde diſceret; an felicem eum potius prædicem, cui contigit ea foris didiciſſe, quæ poſſent & ipſum Patriæ, & Patriam terrarum Orbi commendare; cui contigit quicquid Florentia, quicquid Roma literarum aluit, (fuit autem tum temporis Italia Græcarum Artium pleniſſima) in Academiæ ſuæ ſinum ſecum deportare, & inter ſuos auctiora atque uberiora depromere Tranſalpinæ eruditionis miracula? Si placuit de ſuo aliquod dare (dedit autem quam graviſſima) venuſtus fuit, elegans, copioſus, ut nihil ſupra: Si Græcos vertere, fidus ſatis, ſed

nec aridus Interpres; neque enim formam modo effigiemque adumbravit, ſed ſuccum ipſum ſanguinemque transfudit, & ſpiritu quodam ſuo inſtinctos animavit. Tam ſingulari interea modeſtia fuit, ut ſcripta ſua quæcunque non niſi timide & dubitanter, ac fere coactus prece emitteret; tam limato judicio, ut, qui aliis abunde placuit, ſoli non placeret ſibi; & quanti eſſet LINACRUS, Neminem niſi ipſum lateret.

Jam vero ex vita umbratili evocatus in ſolem atque pulverem, totum ſe atque intimum excuſſit, & in communem vitæ commoditatem operam ſuam omnem & facultates ſtrenue contulit. Cum uni Viro, ſummo merito ſuo, duplex ſimul demandaretur Provincia, ille utrique egregie ſatisfecit; nec prudentiſſimum Regem * pœnituit unquam aut tali Magiſtro Filium erudiendum, aut Medico curandum ſe commiſiſſe.

Sed, in hoc ſtudiorum & gloriæ curriculo, nulla res magis Viro illi præſtantiſſimo in votis fuit, quam ut Medicina ſuis ſe tandem ſordibus & inhumanitate exueret, & ſe quoque dignam fingeret,

* HEN. VII.

fingeret, quæ liberalium Virorum cultu & conſuetudine uteretur. Campum ibi proſpexit latiſſime patentem, in quo poſſet liberius excurrere virtus ſua, & benevolentia ad quamplurimos pertinere. Vehementer illi doluit Inſcitiam & Audaciam, nulla lege coercitam, in vitas Hominum tam impune graſſari: Doluit Civium ſalutem in extremo diſcrimine verſari, quos & morbi ſimul vexarent, & remedia. Itaque Arti afflictæ fidem ſuam dexteramque porrexit; inopem recreavit; & e fero vitæ genere in hunc Societatis ſplendorem, & in amiciſſimam conſiliorum ſtudiorumque conjunctionem vindicavit. Videre videor, qua ille animi benignitate apud parvulum Senatum ſuum leges, judicia, jura deſcriberet: Quo gaudio malas ſuas Artes, tanquam mucrones cervicibus Hominum intentatos, Empiricis extorqueret: Quam lætus in poſterum proſpiceret, animo jam tum præſentiens, jacta a ſe fundamenta in quantum excretura eſſent ædificii, quantam ad amplitudinem perventura.

Vos autem, quos Civitate ſua donari voluit Linacrus, hæc vehementer velim in memoria

 habeatis

habeatis impreſſa, atque etiam inſculpta penitiſſime: Inter Eos, qui humaniores huc literas importaverint, Principem fuiſſe Medicum: Medicum Eum fuiſſe, qui & ſinceram Latini ſermonis integritatem, & quicquid eſt Atticæ elegantiæ in Britanniam, agreſtem adhuc & inhumanam, tranſtulerit: Medicum Majores veſtros & Philoſophiam docuiſſe & Grammaticam; quarum altera utique ut recte ſentiamus facit, altera ut id, quod recte ſentimus, pure & polite eloquamur: Medicinam denique, una cum literis renatam, paribus auſpiciis, ſub eodem Auctore effloruiſſe, cum iiſdem una jugiter excolendam, nec, niſi cum illis ſimul, unquam interituram.

Quod felix fauſtumque fuit huic Civitati, LINACRO jam ſtatione mortali defuncto non defuit Succeſſor, ad ipſius ille exemplar egregie compoſitus, alterum ille Medicinæ Lumen, Spes altera ſurgentis Reip. JOANNES CAIUS. Huic illa ſe in manum lubenter tradidit Amico, Tutori, Patri. Accepit ille, acceptam ſervaturus; &, in hoc graviſſimo munere explendo, omnia ſua conſilia, dicta, facta, mentem denique omnem animumque defixit. Fuit illi Viro admirabilis Natura, exquiſita eruditio,

eruditio, in linguarum perceptione ſumma facilitas, magna rerum cognitio & comprehenſio. Materiem idem ſuam variam ac multiplicem quam ſcienter explicuit, quam copioſe, ornateque illuſtravit! Qualis fuerit & medendi Artifex, teſtis eſt gravis illa Anglis Hominibus, & vix Athenienſi ipſa mitior Peſtilentia, cujus vi fere ineluctabili Ægrotantes intra paucas horas collabefacti conciderent, ſpiritumque extremum exhaurirent. Difficillimo hoc tempore, Unus ille potuit & morbi proprietatem dignoſcere, & excogitare remedia; Uſuque illud HIPPOCRATICUM confirmavit, in febribus favendum eſſe ſemper Naturæ, contra haud impune nitendum.

Quin & illud etiam CAII laudibus apponendum eſſe jure video, quod ANATOMIAM, cui operam dederat apud ITALOS haud ſane inſtrenuam, REALDO COLUMBO familiari uſus, Socio laborum ac Contubernali ANDREA VESALIO, Princeps ille in hanc Regionem invexerit, Princeps hæc fundamenta jecerit rationalis Medicinæ, & ad Naturæ veritatem accommodatæ. Memorabile profecto inceptum, & veſtra & omnium

omnium prædicatione dignum maxume! Quid enim vel illi, qui medicamentis, vel qui manu curat, prius antiquiuſve eſſe debet, quam ut probe cognitum habeat, quibus ex principiis Corpora noſtra ſint; quinam ſit Partium poſitus, ordo, figura; quo fœdere, quo nexu inter ſe cohæreant, quibus commiſſuris conglutinentur; & ut exinde, quantum poteſt, quid ſit morbus, quid ſanitas inveſtiget? Quid porro Philoſopho dignius, quam Hominem; quid Homine, quam ſeipſum contemplari?

Talis cum hic fuerit, ſumite Vos ſuperbiam, quod totus eſſet veſter; quod de vobis totos dies atque noctes cogitaret, nec a veſtris unquam commodis disjungi ſe pateretur. Quid enim? An periclitabatur fama veſtra, langueſcebat auctoritas? Erexit eam, excitavit, in integrum reſtituit CAIUS. An inita ſunt contra ſtatum hujuſce Civitatis Improborum conſilia? Cauſam Ille veſtram conſtanter & animoſe peroravit; licentiam involandi in aliena refrenavit; effecitque ut Ars ſua non niſi Artificum manibus contrectaretur.

Quonam

Quonam autem malo fato fieri dicam, ut haud unquam deſint, qui meſſi veſtræ falcem audeant immittere? Unde fieri, ut indies ſerpat latius & propagetur conſuetudo hæc mala & quaſi contagio medicandi? An invidendum eſſe vobis videtur, eo quod doloribus miſeriiſque Mortalium intereſſe veſtra vos voluerit fortuna? Non inaudita quidem hæc eſt querela; non novum id aucupium. Queſtus eſt jam olim, literatiſſimus Vir, * GALENUS, brevius ad famam iter, quam per moras literarum, patuiſſe. At in Civitate bene morata, qua Legibus cautum ſit, ne quis rebus ſacris temere ſe immiſceat; ne Jura, niſi Juriſperitus, reſpondeat; cum dolore quodam indignandum videtur, Rudes quoſlibet & Indoctos vitæ neciſque Civium ſponte ſua ſibi arbitrium arripere, &, ut cum † PLINIO veriſſime loquar, "animas Hominum negotiari."

CAIO

* Ἐι γαρ οὐτε γεωμετριας, οὐτε ἀστρονομιας, οὐτε διαλεκτικης, οὐτε μουσικης, οὐτε ἀλλου τινος μαθηματος των καλων οἱ μελλοντες Ἰατροι γενησεσθαι δεονται, καθαπερ ὁ γενναιοτατος ἐπηγγειλατο Θεσσαλος, ἀλλ' οὐδε μακρας ἐμπειριας χρηζουσι, και συνηθειας των ἐργων της τεχνης, ἑτοιμον ἠδη περιεναι παντι γενησομενῳ ῥᾳδιως Ἰατρῳ. Δια τουτο και Σκυτοτομοι, και Τεκτονες, και Βαφεις, και Καλχεις ἐπιπηδωσιν ἠδη τοις ἐργοις της Ἰατρικης, τας ἀρχαιας αὑτων ἀπολιποντες τεχνας. GALENI μεθοδου Θεραπευτικης Lib. i. Cap. i.

† Vide C. PLINII Secundi Nat. Hiſt. L. xxix. C. i.

CAIO itaque noſtro quis eſt tantus honor, qui non debeatur? Probe intellexit ille, Medicinæ, ſicut aliarum Artium, Procreatricem eſſe unicam Philoſophiam: Artis ſuæ ſtudium reconditis in diſciplinis verſari novit, & multiplici varietate Scientiæ, a vulgi ſenſu remotiſſimæ: in qua, ſine literis, raro aliquem aſſequi poſſe, nunquam diu tueri conſpicuum & eminentem locum. Voluit ille Medicum nullius fore ornamenti expertem, ſed in omni parte humanitatis abſolutiſſimum; nihilque apud animum carius habuit, quam ut in hoc clariſſimo domicilio ſui ſimiles nunquam deeſſent. CANTABRIGIA itaque noſtra nullo magis unquam, quam CAIO, aut Alumno ſe jactat, aut Fundatore. Et tempus quidem maturius quam res deficeret, ſi omnes, quotquot in illa ejus domo fundamenta ſua poſuerint medicinalis gloriæ, ſingillatim recenſeremus. Deficeret vero pietas ipſa, ſi illum Virum taciti præterveheremur, cujus exſuperantia ingenii, & divina de Rep. noſtra, deque univerſo Genere Humano merita & Domum CAII, & hanc ipſam immortali nomine donaverint.

Etenim

Etenim ibi adoleſcentiam altioribus Philoſophiæ ſtudiis exercuit HARVEIUS: Ibi animum acrem illum vegetumque diſcendo aluit, cogitando dilatavit, & Naturæ contemplatione valentiſſimum ad Medicinam tandem traduxit, eique excolendæ ſe totum devovit. Hic eſt ille Vir, quem viderunt veſtri Majores univerſam Hominis fabricationem oculis ſubjicere, ordinemque & neceſſitudinem rerum, & admirandam SUPREMI OPIFICIS rationem ac mentem per omnem animalem machinam perſequi; Quem audierunt grande illud de motu ſanguinis effatum enunciare, novitate rei inſigne, dignitate æternum; opinionibuſque commentitiis, & temeritati conjecturæ Naturam ipſam opponere, & certam experimentorum fidem. Et pudet & piget memorare, quot inſanientis ſapientiæ ſomnia, tum veritati, tum ipſis ſibi repugnantia, temere effutiverit GALENUS de hac quæſtione: Quem tamen & Græci deinceps & Arabes patienter nimis ſunt mirati; quaſi profecto quicquid ille peperiſſet Monſtrorum decreviſſent tollere. Proh tempora vere tenebricoſa, & inauſpicata literis, cum a ſententia Magiſtri vel tranſverſum un-

guem diſcedere læſæ majeſtatis crimen haberetur; cum Homines non modo ſervitutem ſervirent, ſed catenas etiam amplecterentur! Tandem autem aliquando, * Signum efferente SERVETO illo VILLANOVANO (quem ſane Sapientem appellaſſem,

* Vir literis haud mediocriter imbutus, MALCOLM FLEMYNG, M. D. in libro ſuo Anglice ſcripto, cui titulus eſt *An Introduction to Phyſiology*, quædam citat ex Libro vi. Cap. xv. ANDREÆ VESALII, de Corporis humani fabrica, ex quibus ſibi perſuaſum habet, VESALIUM hoc nobile inventum, Principem Hominum delibaſſe, palmamque aliis omnibus præripuiſſe. Argumentum, quo hoc adſtruit, hujuſmodi eſt, quod MICHAEL SERVETUS, cui ſoli cum VESALIO certamen eſſe poteſt, ſuam Chriſtianiſmi Reſtitutionem non, niſi decem integris annis elapſis, ediderit, poſtquam VESALII liber in publicum exiiſſet. Sed, temporum rationibus rite ſubductis, liquido patebit, VESALIUM potius ex SERVETO, quam hunc ex illo, hæc omnia, de quibus ſit quæſtio, excerpſiſſe. Opus illud VESALII primo editum fuit Baſileæ, A. 1543. In hac editione (quantum Ego ſcio) ne verbum quidem eſt, unde liceat conjectare, ei tum temporis vel tantillum de vero ſanguinis motu ſuboluiſſe. Hoc ſaltem certiſſimum eſt, ea, quæ ab Erudito Medico citantur, omnino hic deeſſe omnia. SERVETUS autem opus ſuum (quod nunc paucorum manibus teritur) malis avibus emiſit A. 1552, aut 1553, & morte mulctatus eſt Genevæ, A. 1553, graviter eum accuſante CALVINO, quod contra ſanctum de Trinitate dogma auſus eſſet ſcribere. Secunda VESALII editio anno demum 1555, nec prius, in lucem prodiit; & tum primum adjecta ſunt illa, de quibus agimus. Videtur itaque doctiſſimus Vir in errorem hunc levem, præ inopia primarum VESALII editionum, incidiſſe.

Quonam fato evenerit, ut SERVETUS rebus ſe ſacris tam imprudenter implicuerit, haud noſtrum eſt diſquirere. Ineunte certe adoleſcentia, Juris Romani ſcientiam coluit; ſed eum jam tum invaſerat rerum, ad Fidem ſpectantium, novandarum ſtudium. Paulo poſt LUTETIÆ PARISIORUM ad Medicinam ſe adplicuit, eodemque fere tempore, & ſub eodem Profeſſore, quo VESALIUS, ſcilicet JOANNE GUINTERIO ANDERNACO, Anatomiam ſedulo exercuit. Profeſſor ille, in Epiſtola nuncupatoria, Anatomicis ſuis inſtitutionibus præmiſſa, Baſileæ,

appellaſſem, ſi ſic omina feciſſet) cæperunt Medici, per intervalla temporum, argumentum altius excutere, & Veritatem fere e veſtigio ſubſequi: Quorum quidem illa e conſpectu nec delitescere omnino voluit, nec tamen omnis conſpici; ut enim id, quod res revera erat, eloquar, haud profecto intellexiſſe videntur ii Homines quantum ipſi intelligerent. Totum itaque hoc, quod certe maximum eſt, gloriæ, totum

Baſileæ A. 1539 in quarto editis, Vesalium Servetumque (juxta morem eorum temporum Villanovanum ex Urbe Patria nominatum) ſimul laudat. Loquens enim de Confectionibus adminiſtratis, quibus ditaverat, caſtigatioremque reddiderat hanc operis ſui editionem, hæc adjicit.

" Qua in re, non admodum ſane facili, Auxiliarios habui, primum Andream Vesalium, Juvenem mehercules in Anatomis diligentiſſimum, purioriſque Medicinæ Profeſſorem non pœnitendum. Poſt hunc Michael Villanovanus familiariter mihi in Confectionibus adhibitus fuit, Vir omni literarum genere ornatiſſimus, in Galeni doctrina vix ulli ſecundus. Horum duorum, qui tum me Galenum profitentem audire voluerunt, præſidio atque opera, tum artuum, tum aliarum partium exteriorum Muſculos omnes, Venas, Arterias, & Nervos in ipſis corporibus examinavi, Studioſiſque oſtendi."

Hæc ea mente exſcripſi, ut pateat, Servetum, utcunque delirus fuerit, cum, ut ipſe de ſe loquitur, Evangelizaret, in Anatomia tamen primas tenuiſſe; nec oportere miri aliquod videri, ſi decantata illa Sanguinis per Pulmonem tranſeuntis deſcriptio ex tanti Viri calamo profluxerit. Si enim laudes eas, quibus utrumque Diſcipulum ſuum ornavit Guinterius, perpendamus, annon veri videtur ſimile, Profeſſorem illum parem certe vel majorem quidem de Serveto, quam de Vesalio ipſo, ſpem concepiſſe? Profecto vis illa animi tam vivida, tam libera & erecta, & impatiens Magiſtri, niſi ad aliena ſe prave & perverſe detorſiſſet, quid non luminis Literato Orbi affudiſſet!

tum occupavit HARVEIUS ſine Socio, & ſine Rivali; atque etiam Invidiam domuiſſe, quod paucis quidem ante mortem contigerat, ipſi contigit viventi atque ſentienti, & apud exteros pariter & ſuos. Fruſtra enim fuit Adverſantibus quibuſcunque contra Veritatem inſurgere tantis rationum momentis ratam atque ſtabilitam; fruſtra ſtrepere, & obtrectare, & Britanno Homini invidere gloriam, quam nec HIPPOCRATEM præoccupaſſe, nec PLATONEM, neque ipſum, quem prædicant, Scientiarum omnium Artiumque Principem HOMERUM, obſcura ſua diligentia utcunque abuſi, probatum dare potuerunt.

Atque hic mihi honoris cauſa excitandus videtur bonus ille Senex, quo nuperrime orbata eſt Eccleſia & Philoſophia; quem ſane ſolum cum HARVEIO & vitæ integritate, & Inventorum, ad ſalutem Hominum conſervandam accommodatorum, Utilitate, componere auſim. Licebit enim Viri laudes, de Medicina optime meriti, coram Medicis, in tranſcurſu delibare: Licebit etiam alienum ordinibus veſtrorum Principum adſcribere,

adſcribere, qui ſane nihil unquam a ſe alienum duceret, quod veſtris commodis inſerviret: Licebit denique Eum oratione complecti, qui caritate benevolentiæ ſuæ & Vos & Omnes Homines complecteretur. Egregium eſt quiddam ſcilicet in Duobus hiſce, HARVEIO atque HALESIO, quantum inſtar eluceat, quæ quaſi cognatio & neceſſitudo Virtutum; ſive ingenii indolem contemplemur, ſeu rationem ſtudiorum, ſeu ſingulares illas animi dotes, manſuetudinem loquor, humanitatem, modeſtiam; tum demiſſam illam SUPREMI NUMINIS reverentiam, & pietatem. Eadem utrique via munita eſt, idem curſus ad gloriam. In laboribus ſuſcipiendis eadem utriuſque mens; ſimilis in experiundo patientia; par veri falſique dijudicandi acumen. Utrique pariter ſanctum fuit atque decretum, experimenta teſtes eſſe in omni re incorruptiſſimos; Naturæ arcana ipſam optime interpretari Naturam; & illud, ex veteri Porticu derivatum, & in omnem omnis Scientiæ Familiam protinus derivandum, "Sapientem nihil opinari."

Patefacto tandem hoc circumagendi ſanguinis miraculo, videtur quidem Medicina emerſiſſe jam e vadis, & ſcopulos eſſe prætervecta. Etenim quanto exactior dehinc facta eſt cauſarum, morbos continentium, notitia! Quanto certiora Medentium conſilia! Sed quid Ego autem hæc pluribus, quæ ingerit vobis atque inculcat quotidiana medendi exercitatio?

HARVEIUM proxime ſubſecutus eſt, qui & ad laudem fere Harveianam adſurgebat, experientiſſimus Vir, SYDENHAMUS; quem ad famam Artis illuſtrem & pervagatam Natura egregie peperit, excoluit Diſciplina, Uſus exercuit. Ad Provinciam ille, quam nactus eſt, ornandam, mentem contulit caſtam atque ſinceram, nullis opinionibus præoccupatam, Magiſtro nulli emancipatam. Conjectare & hariolari, in omni Sapientiæ parte, Viro Philoſopho indecorum eſſe exiſtimavit; in ea autem, quæ ad Medicinam pertinet, qua Civium de vita ac ſanguine agatur, etiam inhumanum. Curſum itaque fortiter auſus eſt deflectere a pervolgata Medicorum via, nec alia premere, niſi illa, quæ nec fallere nec falli

poſſunt,

poſſunt, Naturæ inquam & VERULAMII illius ſui, veſtigia. Cum rite ſibi perſuaſum haberet veram medendi Artem, non in incerta aliqua, quam vocant, Theoria, ſed in diuturna & accurata morborum ipſorum obſervatione contineri unice atque conſtare, eorum ille ſpeciem indolemque, varietates ac diſcrimina, decurſum exitumque; tum ſua etiam in medendo conſilia & rationes, errores & lapſus, ſucceſſus & triumphos ſuos deſcripſit ita atque definivit, ut omnia, tanquam præſentia, oculis cernere, nec tam hiſtorias legere, quam intereſſe curationibus, & Ægrotantium rebus ipſi conſulere videamur. Atque honeſto huic operi adhæreſcentem, non otium eum a labore reclinavit, non repreſſit obtrectatio, non valetudo adverſa avocavit, non ipſa ingraveſcens retardavit ſenectus: Sed, quod de PLATONE traditum accepimus, qui ſcribens mortuus eſt, quodque raræ eſt & invidendæ felicitatis, idem ei & vivendi contigit & philoſophandi terminus.

His Duumviris, Medicinæ veræ Inſtauratoribus, accenſere licebit Medicum adprime eruditum,

tum, OXONII ſui delicias & decus, JOANNEM FREIND. Cujus quidem Viri quoties inſpicere lubet in indolem, & labores, & ſtudia, annon exemplum, in illuſtri poſitum monumento, intuemur, qualem oporteat eſſe Medicum, qui affectet aliquod ultra mediocre & quotidianum? Fuit illi ingenium acre & excelſum; multiplex, verſatile, varium. Tanti ſub ipſa adoleſcentia, tam admirabiles ab Eo in ſtudiis progreſſus facti ſunt; infinita Scientiarum pœne omnium materies tam avide, & toto, quod aiunt, pectore devorata, ut non ille diſcere, ſed reminiſci, non excurrere videretur, ſed evolare ad omnem literaturæ excellentiam. Duram & aſperam tactu Philoſophiam ſolus fere tractare potuit, nec tamen elegantiæ ſuæ valedicere; & ſimul ei & diſerto eſſe licuit, & Muſas ſeveriores colere. Ad rem vero medicinalem illuſtrandam non tam alienis inſtitutis, quam propria Naturæ vi; non tam rudimentis Artium, quam Uſu; non tam diſcendo, quam agendo atque experiundo, totus abreptus eſt. Neque tamen in ultimis Ejus laudibus ponendum cenſeo, quod tam ardenti flagraverit ſtudio ea omnia verſandi atque ediſcendi,

quæ

quæ Antiqui literis mandarunt, Viri & arte & facundia inſignes, quique miram in ſcriptis poſſident tam medendi quam ſcribendi ſalubritatem. Et quidem ſi apud Medicos alicujus pretii habeantur, quæ habentur certe maximi, in obſervando acumen & diligentia, in providendo conſilium, in communicando fides, profecto aut apud Veteres eſt, aut nuſquam eſt quod quærimus. Etſi enim diffitendum neutiquam ſit, plurima, a Veteribus prave intellecta, Diem caſtigaſſe; etſi vel prædicandum ſit, plurima, ab iis prorſus ignorata, in lucem uſuſque veſtros Diem protuliſſe; Ea tamen Eorum merita ſunt, ut raro Vir magnus quiſquam extiterit, niſi quem hæc ſtudia oblectarint, hæc ornaverit Sapientia, hi Magiſtri docuerint.

Et hujus quidem Viri deſiderio, a curſu ſuo & incremento gloriæ tam acerba morte avulſi, quis fuiſſet modus, niſi lenimenti aliquod attuliſſet Superſtitum ſplendor & amplitudo? Quorum e numero vel præcipue evocandus eſſe videtur, in quo tot extare video & eminere virtutes, Pellettus ille veſter. Ecquis enim Hominum

minum illuſtrius unquam documentum edidit, quid poſſet optima indoles optimarum diſciplinarum cultu expolita? Ecquis a natura & moribus magis habilis ad promerendam omnium voluntatem? Quam non obſtabat illi, quo minus Homo humaniſſimus & eſſet & haberetur, quod eſſet aliis eruditior! Fuit in vultu, in ſermonibus, in univerſa denique vita Simplex, Apertus, Affabilis; opum Contemptor; Recti tenax; & vel eo nomine præponendus aliis, quod ſe nemini præponeret. Neque me abſtineo, ut non & felicitatem ejus collaudem, qui, pro vita inquieta noſtra atque exercita, dies ſuos placide leniterque in tranquillitatem tranſdederit, tam ingenio ductus ad otium, cum literis, amplexandum, quam a Fortuna, ut amplecti poſſet, inſtructus.

Sed de illo ſummo Viro nefas ſit prædicare, niſi comitem adjungam ſimul Plumptreum etiam ſuum, cum viventes Eos tam arcta inter ſe conjunxerit & ſtudiorum & officiorum neceſſitudo. Atque hunc quidem vel ad invidiam, pœne dixerim, aliarum Gentium, hæc terra eduxit, domeſtica informavit diſciplina: Etenim inſtar

omnium

omnium fere laudum eſſe puto, ALMÆ MATRIS vicem apud Exteros ita Juvenem Eum impleviſſe, ut pateret omnibus quanto illi eſſet ornamento, quantum ab illa ipſe fuerit adornatus. Meminiſtis ipſi, quam varia ille abundaret doctrina; quo ingenio floreret; quam ſplendide ampliſſimum apud Vos magiſtratum gereret; ut omni ſtudio, gratia, auctoritate incumberet ad hanc tuendam Remp. Nec minori ſane cura & diligentia Medicinæ ipſius cultui & caſtitati proſpexit; qui Pharmacopœiæ noſtræ corrigendæ tam ſedulo invigilaverit, inconditaſque medicamentorum farragines, & inexplicabiles mixturas tam prudenti delectu, tam eleganti ſimplicitate temperaverit. Idem pariter in vita conſtans veritatis non fucatæ Cultor, & Inimicus fraudis; in circulis, in congreſſionibus Familiarium feſtivus, dulcis, urbanus, non, niſi apud Ægros, ſe profeſſus Medicum. Neque enim oportere viſum eſt ſupercilium, & rugas, & ſenectutem induere; nec diſſociabiles eſſe res judicavit jucunditatem & ſapientiam. Felicem illum ingenii, qui ſeria ſua, quaſi aliud agens & ludibundus expedire potuit, & ne ludebat qui-

 dem,

dem, ut non in Eo ſimul neſcio quid egregii & excellentis eluceſceret!

Nec deerit, inter horum laudes, JURINO etiam aliquod & loci & gloriæ; quem, credo, non pœnituit, cæteris Academiæ diſciplinis ſatis imbutum, perfectam inſuper Geometriæ ſcientiam ex uberrimis ejus fontibus affluentius hauſiſſe, & in rebus Phyſicis inclareſcere potuiſſe, vivente etiam atque regnante Phyſicorum Principe NEWTONO. Tali inſtructus apparatu, cum ad Medicinam tractandam acceſſiſſet, ſpinas eas & aſperitates, quibus omnis fere obſtructa eſt cognitio, facile ſuperavit Victor; &, certiora figens veſtigia, feſtinavit impiger ad ſummam in re medica præſtantiam. Magna mihi eſt copia memorandi plurima tum Doctrinæ Ejus multiplicis monumenta, tum Pietatis in HANC DOMUM præclara edita indicia. Sed illa nota, dicta, pervolgata ſunt omnia. Id vero, quod Ego Illi palmarium deputo, Inſitivarum dico Variolarum artificium, Ejus potiſſimum experimentis & auctoritate confirmatum, iniquiſſimus eſſem, ſi præterirem. Quod ſane cum tam felici exitu fortunaverit

verit DEUS; cum, ejus ope, frequentiſſima mortis janua obſtrui fere & obſignari videatur, num dubitabimus adhuc Mortales, an hoc tantum boni, quod divinitus oblatum eſt & datum, ad conſervandos Homines, & amplificandam DEI gloriam certatim conferamus? Crediderim equidem nullam fore in terris Regionem, Artium modo & Humanitatis commercio aliquo expolitam, apud quam illius artificii uſus non ſit invaliturus. At in * Urbe, ubi melioribus nuper auſpiciis caput ſuum efferre altius, & paulo ſubtilius agitari cæpit Medicina; at in Academia, ſtudiis ingenuarum Artium florente, Profeſſorem aliquem eſſe, qui nobile illud Inventum convellere argumentis ſtudeat, & ex Cathedra interdictum denuntiare, id ſane & doleo & demiror. Næ ille, male feriatus, magno conatu magnas quod aiunt nugas; qui Ea, quæ Vos tam certa experiundo feciſtis, cavillationibus ſuis incerta facere contenderit, & Veritati ipſi ſtabili atque æternæ bellum

* Vide Quæſtiones ſæpius motas ſuper methodo inoculandi Variolas ab ANTONIO DE HAEN, Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Conſil. Aulico, Med. Pract. in Alma & Antiquiſſima Univerſitate Vindobonenſi Prof. Prim. Vindobonæ MDCCLVII.

bellum importunum temere & inconſulte indixerit.

Orationi jam cumulus accedat, & fas ſit tandem ad tuarum laudum altitudinem & ſublimitatem conſurgere, Conſummatiſſime Vir, RICARDE MEAD: Quanquam de Te nihil fere quidpiam ita dici honorifice poſſit, quin id Virtus præcurrat tua. Defloreſcente jam RADCLIVIO noſtro, Regno Medico potitus es: Cujus quidem Hominis, dubium eſt an fortunam & felicitatem mirer magis, cui licuit in Principatum Medicinæ alium quemvis ſibi ſubrogare, an ſagacitatem magis & providentiam, quæ tum in illo præcipue eluxerunt, cum de Te tanta & tam præclara judicia faceret, cum Te gloriæ ſuæ Hæredem ſcriberet. Fuit autem Tibi admirabilis quædam ad medendum Natura, diligentia ſingularis, obſervatio rerum & inquiſitio ad anxietatem uſque curioſa. Nemo Te, in rebus Ægrotantium dubiis, præſentiori unquam eſt animo uſus; Nemo, per acuta morborum, aut in agendo promptior, aut in judicando perſpicacior, aut in arripienda occaſione opportunior. Fuit & facilitas rara in

ſcientia

ſcientia percipienda; Memoria perceptorum tenaciſſima. Quicquid in rem tuam medicinalem aut erudita contulerat antiquitas, aut Recentiorum excogitarant ingenia, id omne Tibi in inſtrumentum Artis ceſſit, & ornamentum. Nec libaſti quidem hæc ſolum tanquam alienas opes, ſed ut proprias poſſediſti; & e fœcundo pectore tuo majora, collectis viribus, exierunt. Itaque Univerſi protinus ad Te oculos conjicere, in Te ſpes reponere, ad Te conſiliumque tuum, tanquam ad aliquod ÆSCULAPII adytum, tanquam ad ſalutem ipſam ſanitatemque confugere. Nec modo primas facile tenuiſti in Arte tua, ſed ipſam etiam illuſtraſti pulcherrima Doctrinarum omnium varietate atque concurſu, optimis fere omnibus in ſua cujuſque laude præſtantior. Ecquod fuit unquam ad literas promovendas conſilium initum, cui Tu non Fautor adfueris atque Adjutor? Ecquis uſquam Gentium Eruditus, cui Tu non familiaris? Ecqua bonarum Artium aut inventa aut ornata, cui Tu non Patronus? Ecquis denique Tibi unquam inimicus, ut non literas idem & humanitatem oderit? Et decet, & dulce eſt recordari, quali ſtudio noſtram omnium

nium

nium Tu foveres adoleſcentiam; qua nos conſuetudine dignareris, quibus hortationibus erigeres, præmiis ornares: Amor viciſſim & veneratio omnium ita æquo Te paſſu proſequebantur, ut incertum eſſet utrum Te magis vereremur Magiſtrum, an Amicum diligeremus. Quæ vero tua illa Domus! Qualis ibi celebratio quotidiana! Quanta rerum elegantiorum, omne ævum illuſtrantium, ab omni undique Regione comportatarum, quam lauta, quam exquiſita congeries! Quæ Tibi ipſi ſupellectilis iſtius tuæ literariæ quam accurata intelligentia! Quam abſoluta antiquitatis omnis notitia! O Cænæ iſtæ tuæ, cum Sympoſiis Veterum merito conferendæ, &, id quod de Platonis conviviis Timotheum dixiſſe ferunt, "etiam poſtero die jucundæ:" Ad quas nemo acceſſit unquam, quem ſatietas ulla ceperit; nemo enim acceſſit, quin abs Te abierit doctior! Jam quantum illud eſt, quod, tot tantiſque implicatus divorſeque tractus officiis, nunquam intermiſeris literarum ſtudia! Quantum eſt Te, qui in urbana hac frequentia, & in oculis Civium quotidie vixeris, tot tamen ingenii tui monumenta ex domeſtica commentatione

tione in publicum emiſiſſe; & cum tantum in agendo operæ poſueris, tantum & in ſcribendo ponere potuiſſe! Parum autem Tibi fuit tuo profuiſſe Seculo, niſi in alterum porro proſpexiſſes, & inexplebilem illam tuam bene faciendi, bene merendi voluntatem ad Poſteros uſque propagaſſes. Te itaque Nos, Poſteri tui, quo amore vel abſentem uſque proſequimur, quo ſtudio prægreſſum admiramur, tum præcipue nobis gratulantes, cum iiſdem veſtigiis ipſi quodammodo inſiſtere videamur, & ad aliquam Tui imitationem effingere noſmet & conformare! Statuetur itaque Effigies Tua in Judiciis, in Præcordiis Gentis hujus tuæ, æterna in baſi, collocata; & tum demum de Te ſilebitur, cum exulabit hinc omnis & Virtutis reverentia, & pii gratique animi affectio, cum denique (quod Deus omen avertat!) ipſæ literæ in hoc Literarum Domicilio conticeſcent.

Hi ſunt fere, Auditores, Artis nostræ Principes, quos Harveium ipſum in laudis ſuæ ſocietatem cooptaturum, quos Oratoris ſui præconiis, quæcunque ea fuerint, cohoneſtatos vobis

in exemplum proponi velle crediderim. Vos vero pergite inſtituto itinere, & in id ſtudium, quod urgetis, nervos omnes intendite. Quas in Deceſſoribus veſtris ſuſpicere ſoletis virtutes, eaſdem propriis ipſi moribus exprimite; & quam Præcurſores ii vobis facem prætulerint, Poſteris deinceps tradite auctam atque illuſtriorem. Habete honorem Literis, quocunque ſe nomine commendent, quocunque illæ lætentur ſolo. Neque enim ii Vos eſtis, qui Doctrinam & Scientiam non, niſi in certa ſede & ſtatione, maturitatem ſuam conſequi poſſe, nec qui Ingenia ſolis Athenienſium muris claudi exiſtimetis. Interea tamen neutiquam obliviſcemini, unde potiſſimum tot vobis orti fuerint WILLISII, LOWERI, SYDENHAMI, RADCLIVII; quo ex fonte HARVEIUS ille profluxerit ad immortalitatem; Eamque honoris prærogativam ACADEMIIS NOSTRIS deferetis, quam pietas vos veſtra admonet, quam ſtudiorum inſtituendorum ratio, diſciplinæ ſeveritas, morum ſanctitas exigunt atque efflagitant. Vos DIVÆ SALUTIS Sacerdotes conſtituti eſtis, atque Æditui; Vobis ſe ſuamque hanc Ædem in tutelam commendat; Veſtram omnium

nium fidem implorat. Curate illam diligenter, & ſervate liberali cuſtodia. Viris Probis, Doctis, atque Eductis libere hæ pateant ſemper fores: Quod ſi famam Artis & veſtram ſalvam uſque velitis præſtare, cavendum certe eſt & providendum ſedulo, ne, qua fraude, illiterati ſordidique irrepant unquam, & in ſalutem Hominum impetus nefarios faciant, ſua ſimul malitia armati, veſtra ſimul auctoritate præſidioque muniti.

Atque equidem cum ſurgentem Seculi gloriam contemplor, & Spes, in quas ſuccreſcimus, animo mecum reputo, nihil non fauſtum & auſpicatum, ut aliis omnibus, ita vobis rebuſque veſtris polliceri atque confirmare auſim. Inter cæteras Artes, quæ Regium ſibi haud fruſtra ſpondent Patrocinium, bonæ certe literæ non evileſcent; nec, cum proſperitati Gentis hujus feliciſſimæ bene conſultum fuerit & proviſum legibus, exemplo, auctoritate, Valetudo, Salus, Vita Civium parum penſi habebitur. Faxit D. O. M. ut rata ſint iſta omnia, quæ tam cupide expectamus, tam certo omine auguramur! Quod faciet certe abunde, & ad ſummam uſque

 votorum,

votorum, ſi JUVENEM ILLUM EXIMIUM, a quo pendemus, quem ſuſpicimus, quem miramur Omnes, qui ſuis omnibus jam nunc in amore eſt & deliciis, tueatur præſens ſoſpitetque, & ad illum Virtutis, ad quem anhelat, apicem, & Conſiliorum, quæ Populo ſuo univerſo ſaluberrima meditatur, maturitatem exitumque incolumem perducat.

Commen-

Commentarius de JOANNE CAIO, Anatomiæ Conditore apud Noſtrates.

CUM Anatomia nuperis annis, in hac noſtra Civitate, tanta ceperit, hodieque capiat incrementa; idque tum præcipue diligentia & acumine Viri de re medica optime meriti, Gulielmi Hunter M. D., tum etiam aliorum, qui hanc Artem docuerunt, & etiamnum docent, factum eſt, ut Londinum inter florentiſſima Anatomiæ Gymnaſia merito recenſeatur; Cultoribus ejus rem me non injucundam facturum ſpero, ſi particulam Medicinalis Hiſtoriæ, Scriptoribus fere intactam, illuſtrare adgrediar; ſi ex quibus illa initiis in tantum abſolutionis excreverit, diſquiram; & quæ, in Oratione, de Joanne Caio dixerim, argumentis, ipſius auctoritate ut plurimum nitentibus, confirmem.

Caius itaque poſtquam Cantabrigiæ decem circiter annos ſtudiis dederat, & in humanioribus literis, & iſtorum temporum Philoſophia egregios fecerat progreſſus, A. 1538 aut 1539 profectus eſt in Italiam. In ea regione, ubicunque erant aut Bibliothecæ, aut Eruditorum Hominum frequentia, Hoſpitem ſe diligentem ac curioſum præſtitit; Illuſtriſſimi Principis Coſmi Medices favore uſus eſt; & optimis Medicinæ Præceptoribus, quicunque aut Florentiæ, aut Piſæ, aut Patavii floruerunt, ſe erudiendum tradidit.

Medicinæ Doctor renuntiatus eſt Patavii, & in eadem Academia Sophiſticæ etiam Profeſſor conſtitutus cum Realdo Columbo Collega. [1] Compendium aliquod hujus ſuæ Hiſtoriæ in Ephemeridibus extraneis propria ipſius manu annotaviſſe dicitur, in hæc verba: "Giovanne Caio fu nato & educato in Norvico — de' Parenti Roberto Caio & Aloicia Woda nell' anno MDX, Meſe Octobr. 6. — Venne prima à Cantabria 12. Sept. MDXXIX — Creato A. B. MDXXXII —A. M. MDXXXV—Collega in Coll. Gonvill. MDXXXIII. 6. Dec. — Lection. publ. dialect. in Padoa MDXLI. — Doct. in Med. in Padoa MDXLI — Parte da Cantabr. verſo Italia MDXXXIX — Ritorno verſo Inghilterra MDXLIV. Hæc fere conveniunt cum eorum temporum monumentis, quæ Cantabrigiæ jam nunc ſuperſunt. Superſunt autem, inter Archiva Coll. Gonvilli & Caii, Literæ Teſtimoniales (quas quidem Literas peregre eum proficiſcentem obtinuiſſe crediderim) de Gradibus ab illo Cantabrigiæ ſuſceptis, una cum commendatione doctrinæ ejus & morum, Jan. 31. 1538. Et [2] ipſe etiam de ſe ſcribit, ſe, ab anno 1537, ſedulo fuiſſe occupatum Commentariis quibuſdam in opera ſummi amici ſui ac Concivis Gulielmi Framminghami componendis, &, his demum abſolutis, in Italiam migraſſe. Superſunt inſuper, inter eadem Archiva, Literæ Teſtimoniales ab Academia Patavina de Gradu Doctoris in Medicina ab eo ſuſcepti, Maii 13. 1541; quibus

1. Compendium] Vide Bibliothecæ Britannico-Hibernicæ, Auctore Viro admodum Reverendo Thoma Tannero, p. 145.

2. Ipſe de ſe] Vide Joannis Caii Britanni de libris ſuis librum unum, edit. Londini A. 1570, in 12mo.

bus in literis nominatur Caius "In noſtra Univerſitate Græce Profeſſor publicus." In Antonii Riccoboni Commentariis Gymnaſii Patavini (Patavii in quarto edit. A. 1598) memorantur Joannes Gauius Britannus, & Realdus Columbus Cremonenſis Expoſitores Dialecticæ A. 1540. In Tomaſini Gymnaſio Patavino (in quarto 1654 Patavii) Profeſſores Sophiſticæ eodem anno Joannes Gavius Britannus, & Realdus Columbus Cremonenſis; "quorum ille tractatu de libris propriis ingenii fœcunditatem oſtendit, hic raris obſervationibus humani corporis hiſtoriam illuſtravit." Teſtatur etiam ipſe Caius ſe [1] "Ariſtotelicam Diſciplinam prælexiſſe Græce, publico ſalario Illuſtrium Venetorum, concurrente Realdo Columbo Cremonenſe in Scholis Publ. Patavii."

Cum itaque Caius noſter in publico hoc munere obeundo Columbum ſibi Collegam adjunctum haberet, facile eſt judicare eos aliquo inter ſe amicitiæ fœdere conjunctos fuiſſe, quos tanta laborum ſimilitudo colligaverat. Columbus autem hoc ipſo tempore in Anatomia laudem haud vulgarem adeptus eſt, ipſo etiam teſte Veſalio. Ille enim, de Ligamento, quod os Hyoeides cum oſſe Temporum connectit, verba faciens (in prima editione operis ſui L. i. C. 15.) hæc adjicit: "Quod etiam non ſemel animadvertit mihi admodum familiaris Renaldus Columbus, nunc Sophiſtices apud Patavinos Profeſſor, Anatomiæ ſtudioſiſſimus."

1. Ariſtotelicam] Vide Jo. Caii Britanni de Ephemera Britannica Lovan. 1556, in 12mo, p. 181.—Et de Libris ſuis p. 15.

dioſiſſimus." Obſervatu quidem dignum eſt, hæc, de Columbo tam honorifice dicta, in ſecunda libri ſui editione omnino omiſiſſe Veſalium; &, in examine ſuo [1] obſervationum Fallopii, in aliam prorſus de hoc Viro ſententiam devium abiiſſe. Sed & hæc Veſalii, inimici jam facti, & graviora illa Joannis Baptiſtæ [2] Carcani opprobria facile refellenda ſunt tum ex iis ſupra allegatis, tum e [3] Nicolai Comneni Papadopoli Hiſtoria Gymnaſii Patavini, qui hæc teſtatur: "Matthæus Realdus Columbus Cremonenſis bello Cameracenſi abductus a Patria bonas artes, & philoſophiam perdidicit Mediolani.

Veſalium quod attinet, Ejus quidem fama & magna in Re Anatomica peritia & diligentia extra omnem dubitationis aleam longe poſitæ ſunt: Atque eo [4] familiariſſime uſum fuiſſe Caium abunde liquet, quippe qui cum illo ſtudia ſua anatomica contulerit, & in eadem communique domo Patavii ad octo menſes victitarit, quo tempore Libros ille ſuos de fabrica humani corporis ſcripſit & depinxit.

In hoc ſtudiorum ſuorum decurſu tum omnia Galeni ſcripta mirum ille in modum adamavit, tum præcipue opera

1. Obſervationum] Ibi adfirmare nullus dubitat Columbum citra literas, & cujuſquam Commentarios, Anatomiam apud ipſum didiciſſe. Vide Jac. Douglas Bibliographiæ Anatomicæ Specim. L. Bat. 1734, 8vo. p. 114.

2. Carcani] Aſſerit enim ille Columbum, ſi quid boni & veri dixerit, id omne a Veſalio fuiſſe ſuffuratum; Eum primo Pharmacopolium exercuiſſe, Literarum & Græcarum & Latinarum expertem, & Librum ejus, quem Auctor vernacula lingua compilaverat, ab aliquo Pedagogo fuiſſe tranſlatum. Vide Jo. Bap. Carcani Lib. Anat. in 12mo. Ticini 1574 edit. L. 2. p. 15.

3. N. Comneni Papadopoli] 2 Vol. Fol. Ven. 1726, Vol. i. p. 318.

4. familiariſſime] Vide Jo. Caii Annotat. in libros aliquot Galeni, edit Baſil. in quarto, 1544, p. 286. Vide etiam de lib. ſuis p. 6.

opera ejus anatomica diligenti manu verſavit. Itaque Commentaria ſua in Galenum ſcribenti, ea, quæ ipſe ex autopſia, quod aiunt, didicerat, admodum utilia fuerunt; adeo ut nonnulla, ipſius etiam Veſalii, præcipue de conſtructione [1] Ginglymi, in melius poſſet refingere. "Admonuimus, [2] inquit, Lectorem quorundam Galeni locorum, quos Veſalius corruperat. Addidimus & veram effigiem Ginglymi ad Galeni ſenſum, quem Veſalius ante expreſſit, in prima editione libri ſui p. 14., longe aliena & plane diſſimili." Et Veſalium quidem ipſum cum Lectore pariter admonitum eſſe crediderim, cum in ſecunda ejus editione alia ſit prorſus Ginglymi deſcriptio, alia omnino figura, & ad mentem ipſam Caii delineata. Præcipuus autem huic noſtro ſtudii ſui anatomici fructus fuit, & quo maxime lætatus eſt, quod exinde Galeno ſuo haud raro patrocinari potuerit, quibuſdam in illo obſcuris lucem dare, & quæ ſecum [3] pugnare viſa ſunt in concordiam & convenientiam vindicare. [4] Galenum enim, ut ipſe profitetur, ita ambabus ulnis amplexus eſt, & propemodum adoravit, "Virum, uti ait, quantum nec Orbis a morte ejus habuit, nec in Medicina in futurum habiturus eſt," ut, licet Veſalium vehementer interdum laudaret, de eo ipſo tamen (ſi rite capio quæ habet de libris ſuis p. 10. &c.) non ſine indignatione quadam atque faſtidio ſcripſerit, quod de

1. Ginglymi] Vide Annotat. p. 287.
2. Inquit] De lib. ſuis p. 11.
3. pugnare] Ut in Annotat. p. 326, ubi de Corde in medio thorace poſito loquens, adjicit "Id quod ipſi non ſemel menſi ſumus."
4. Galenum] De Lib. ſuis p. 10.

de numero muſculorum abdominalium a Galeno diſſenſerit. Anatomia porro illi uſque eo in deliciis fuit, & tam acre ejus excolendæ & in publicos uſus divulgandæ ſtudium, ut quaſdam corporis partes penicillo deſcribendas ipſe curaturus eſſet, niſi id laudis præoccupaſſent alii. Hoc ſcriptum reliquit in Annot. p. 287, ubi de Tendinibus agens, qui digitis flectendis inſerviunt, hæc habet: "Rem, ut Homini liberali cognitu dignam, & ad miraculum uſque ſuſpiciendam, penicillo deſcribendam curaſſem, niſi quod jam Andreæ Veſalii Bruxellenſis, & Joannis Baptiſtæ Canani Ferrarienſis, Doctorum certe & experientum Anatomicorum, de hoc argumento libri jam extent; in quibus ita graphice depicta hæc aliaque pulcherrime exhibent, ut nihil amplius deſiderari poſſit. Haud diſſimili conſilio rerum figuras etiam aliis in locis omiſimus."

Atque hæc quidem huc uſque deducenda ea mente exiſtimavi, ut conſtaret omnia omnino Caio adfuiſſe adjumenta, unde, in Patriam redux, Anatomiam, tum temporis jacentem atque incultam, humo poſſet tollere, & Medicinam Anglicam novo lumine illuſtrare. Redibat ille, ſi ipſi fides ſit, A. 1544. "Caſtigatis enim, inquit, novem illis, qui ſuperſunt, Galeni libris anatomicis, paratiſque in eos Commentariis, in Angliam revertens, obiter excudendos curavi Baſileæ apud Hiero. Frob. & Nicol. Epiſcop. anno Domini [1] 1544." Eorum itaque egregie ſciens, quæ Græci literarum monumentis mandarant, ab optimis Magiſtris inſtitutus, & in cadaveribus ſecandis diu ipſe multumque exercitatus,

1. 1544.] De lib. ſuis p. 7.

tatus, forſitan etiam cum Veſalio ipſo in hoc laudis ſtadio certandi cupidus, Londinum haud citius fere reverſus eſt, quam Artis ſuæ documenta illuſtria edidit, & Prælectionibus Anatomicis coram Chirurgis operam ſtrenuam & diligentem impendit. Tanta quidem de eo fama percrebuerat, ut, vel ipſo [1] Rege hortante atque auſpicante, id muneris ſuſceperit. Neque Regiam ſane expectationem, nec aliorum, de ſe conceptam, ulla ex parte fefellit: Cujus rei uberrimum teſtem adhibeo Librum, cui titulus, *Dialogues between two Men, one called Sorenes, and the other Chirurgi, by William Bulleine, M. D. London,* 1579, *in Folio, p.* 4. "*Whereas through the learned lectures, and the ſecrete Anothomies, by and through the learned Doctor M. John Kaius, reveiling unto this Fraternity, (viz. the Company of Barbers and Chirurgeons in London) the hidden jewels and precious treaſures of Cl. Galenus, ſhewing himſelf to be a* 2 *Linacer, whoſe ſteps he followeth*—." Quod vero præcipue ejus Viri laudibus eſt apponendum, in hoc utili admodum labore exequendo per viginti fere annos indefeſſus perſtitit, nec operæ eum ſuæ pœnituit, poſtquam ad ſummum medicinalis famæ apicem perveniſſet; cum jam & in Aula [2] Regia, & in Collegio, Medicorum

1. Rege]—Thomæ Maroni correximus; quod hic Anatomes ſtudioſus, & Naturæ admirator perpetuus, ad annos pœne viginti ſemper interfuit noſtris diſſectionibus anatomicis, quas Londini obivimus voto Illuſtriſſ. Principis Henrici Angliæ Regis ejus nominis octavi: Nam apud Medicos per ea tempora nullæ erant. De lib. ſuis p. 18.

2. Conſtat eum diu docuiſſe Anatomiam, poſtquam Edvardi Sexti Medicus Ordinarius fuerat; poſtquam Collegii Medicorum præſes fuerat; & poſtquam largas opes accumulaſſet: Nam Collegium ſuum fundavit A. 1557; & veri ſimile eſt Eum munus ſuum & præſidendi apud Medicos, & prælegendi apud Chirurgos eodem fere tempore dimiſiſſe, ſcilicet A. 1565, cum Collegii ſui ædificationem inchoabat.

rum facile Princeps eſſet; & Rem ſuam familiarem amplis divitiis adauxiſſet.

Et hæ quidem Prælectiones, ſapienti conſilio inſtitutæ, Chirurgos Londinenſes ex fœdiſſima ſuperſtitione, & fere omnium rerum ignorantia, ad Artem ſubtilius colendam excitarunt. Hiſce Prælectionibus acceptos referimus primos illos Scriptores Anglicos, & quidem ſolos, qui, ante Harveium, Rem Anatomicam tractarunt, ſcilicet Vicary, Hall, & Baniſter. In his etiam celeberrimi ii ſuorum temporum Viri, Hall, Gale, Bulleine, Clowes, & Baniſter fundamenta ſua diſciplinæ Chirurgicæ poſuerunt. Hoc munus docendi Anatomiam apud Chirurgos conſtitutum fuit brevi temporis ſpatio poſtquam ii in Societatem coiviſſent. Coiverunt autem Chirurgi in [1] Societatem A. 1540; & A. 32. Henrici Octavi, Iis, Regis & Senatus auctoritate, quatuor Nocentium cadavera ſingulis annis conceſſa ſunt. Conceſſa quidem eſſe fateor; ſed, quia vel locus ad ſecandum idoneus, vel qui ſecarent idonei deeſſent, putredinem, opinor, ſuam integra conſecuta ſunt. Nullam certe ante Caium rem anatomicam exercentium mentionem invenio. Hanc autem materiei aptæ copiam, Chirurgis lege conceſſam, in cauſa fuiſſe, cur apud Chirurgos potius, quam Medicos prælegerit Caius, veri ſimillimum videtur.

Neque vero eſt, quod quis dubitet, alium quam Caium fuiſſe, qui, in Collegio Medicorum Londinenſi Prælectiones

1. Societatem] Vide Merrett's Collection of Acts of Parliament, Charters &c. relating to the Colledge of Phyſicians, in quarto, 1660, p. 18.

nes Anatomicæ ut inſtituerentur, curaverit. Hoc quidem non ſolum ex eo ſuſpicari licet, quod ille Anatomiam plurimum amaverit, & ſibi habuerit perſuaſum, Artem illam Medicis fore adprime [1] utilem; ſed etiam ex eo conjecturam hanc haud dubitanter licet facere, quod & Præſes Collegii Medicorum, & Medicus Reginæ fuerit eo ipſo anno (ſcilicet 1564) cum quatuor Nocentium cadavera quotannis publice ſecare Collegio conceſſum fuerit. Annon etiam ſuſpicari fas eſt, ſequentia, quæ in Reginæ [2] Literis Patentibus invenio, Caii fuiſſe ipſius dictata? "Quod quidem pium inſtitutum Dni Patris nri (ſcilicet Collegium Medicorum) quandoquidem in Reipublice commoditatem ceſſit manifeſtam, & in majorem indies ceſſurum veriſimile ſit, ſi Nos, quod rem medicam profitentibus maxime neceſſarium eſt, conceſſerimus predictis &c. in perpetuum quotannis quædam humana corpora ad anatomizandum ut informamur —."

Hoc Caii exemplo factum eſt, ut, per plurimos annos, Prælectiones Anatomicæ a Medico aliquo, ad id munus conſtituto, apud Chirurgos haberentur. Laudabilis ſane conſuetudo, & quæ Medicinæ, tam quæ medicamentis, quam quæ manu curat, uberrimos fructus attulit! Nunquam autem intermiſſa fuit illa conſuetudo, uſque ad id temporis, cum Chirurgi ſe a Barbi-tonſoribus ſeparaverint.

In

1. Utilem] Vide De lib. ſuis p. 8, & Dedicationem Henrico Octavo libris aliquot Galeni præmiſſam.

2. Literis] Vide Queen Elizabeth's Charter for Anatomies in Merrett's Collection, p. 34.

In Annalibus Collegii Medicorum nullam video Prælectionum fieri mentionem ante A. 1569. Tum vero tali modo de iis ſcriptum eſt, qui mihi ſatis fidem facere videatur, eas ordine tum aliquantiſper proceſſiſſe. Scriptum eſt enim, ad diem 13^{m}. Jan. 1569, "Eodem die placuit Collegio D. Lopus admoneatur, ut proxime ordine humanum corpus ſecet publice, ita poſtulantibus ſecandi vicibus. Quod ſi recuſaſſet, præſenti pecunia numeraret lib. iv."

Ex hoc tempore Anatomia in Collegio Medicorum ſedulo agitata eſt; Prælector ſingulis annis conſtitutus; & ſi quis hoc ſibi demandatum munus detrectaret, mulcta irrogabatur. Quinetiam latæ fuerunt leges, per quas Sociis interdictum eſt, ne a prælectionibus abeſſent. Ex hoc inſtituto tum Medicina plurimum adjumenti cepit, tum etiam plurimum gloriæ Britannia. Etenim, quod inſtar omnium eſt, Harveius (ut ipſe teſtatur) in [1] "Prælectionibus ſuis Anatomicis, novam ſuam de motu & uſu Cordis, & circuitu Sanguinis ſententiam aperuit, poſtea multis ocularibus demonſtrationibus, rationibuſque & argumentis illuſtratam."

Ex præmiſſis igitur, uti opinor, haud dubie conſtat Joannem Caium, tum apud Chirurgos, tum etiam Medicos Anglos

1. Prælectionibus] Vide Dedicationem Præſidi & Sociis Collegii, præmiſſam Exercitationibus Anatomicis de motu Cordis & Sanguinis in Animalibus, Gulielmi Harvei Angli, Medici Regii & Profeſſoris Anatomiæ in Coll. Med. Lond. Francof. 1628, in 4to.

Anglos Anatomiæ fuiſſe Conditorem. Supereſt etiam, in ipſo Caii Collegio apud Cantabrigienſes, tabula quædam picta, Ejus imaginem referens, unde quæ diximus ulterius confirmari poſſunt. Huic tabulæ, inter alia, ab Eo præclare facta, hæc Laus tanquam præcellens atque Ei palmaria, inſcripta eſt.

Ann. Ætat. 53.

QVI LVCÊ DEDIT ET SOLATIA MAGNA CHIRURGIS
VT SCIRENT PARTES ANOTOMIA TVAS.

A. D. 1563.

F I N I S.